

Promiskuøse tider¹

Om aids, tid og affekt i Guillaume Dustans autopornografiske trilogi

Af Anton Juul

Anton Juul, ph.d.-studerende, Institut for Nordiske Studier og Sprog, Københavns Universitet
ORCID: 0000-0002-4593-9818

"[...] chronic illness is an illness of time."
(Berlant 2011, 62)

Der er noget utidigt over den franske forfatter Guillaume Dustan (1965-2005) og hans romaner. Så meget står klart, da Act Up-Paris efter hans død i 2005 kommer med den klare opfordring til "at glemme Dustan" fremover og lade ham og hans bøger ligge i graven. Denne opfordring skal ses i lyset af en lang fejde om barebacking (en seksual praksis, der erotiserer ubeskyttet sex og smitte med hiv) mellem Act Up-Paris og stifteren Didier Lestrade på den ene side og Dustan på den anden. Act Up-Paris og Lestrade kæmper mod denne sexpraksis, fordi den strider imod selve organisationens hovedformål, nemlig at stoppe og forebygge udbredelsen af hiv og aids. Som opposition skildrer Dustan ikke alene barebacking i sine romaner, han forsvarer også offentligt praksissen med påstanden om, at kondomet ikke virker, aldrig har virket og aldrig vil komme til at virke som effektiv beskyttelse. Desuden beskylder han Act Up-Paris' aktivisme for at være puritansk, moralistisk og ikke mindst et udtryk for internaliseret homofobi (Dustan 2000).

Spørgsmålet om barebacking skal jeg vende tilbage til. Jeg skitserer her fejden, fordi den er et godt eksempel på, hvordan aids-krisen er en krise, der angår selve forståelsen af forskellige former for sex og deres kulturelle og moralske betydning.

Aids-krisen er ikke bare en rent lægevidenskabelig krise. Den er, som Simon Watney skriver, "[...] a crisis of representation itself, a crisis over the entire framing of knowledge about the human body and its capacities for sexual pleasure" (Watney 1987, 9). Aids-krisen markerer for Watney et decideret epistemologisk vendepunkt for, hvordan vi skal forstå og frame den menneskelige seksualitet *overhovedet*. I tilfældet med Act Up-Paris og Dustan kommer det konkret til udtryk i diskussionen om, hvordan vi skal forstå kondomløs sex, som før aids-krisen næppe var et særligt kontroversielt fænomen. Fejden er dermed et godt eksempel på seksualitetens historicitet, det vil sige, at betingelserne for bestemte seksualpraksisser og forståelsen af dem er historisk betingede.

Hvordan det føles at stå midt i dette epistemologiske skift, sætter Douglas Crimp ord på i sit berømte essay, "Mourning and Militancy" (1989). Her beskriver han ikke bare aids-krisen som tabet af et utal af homoseksuelle mænd, venner og elskere, men også tabet af en ubegrænset, promiskuøs sexkultur:

Alongside the dismal toll of death, what many of us have lost is a culture of sexual possibility; back rooms, tea rooms, bookstores, movie houses, and baths; the trucks, the pier, the ramble, the dunes. Sex was everywhere for us, and everything we wanted to venture:

golden showers and water sports, cocksucking and rimming, fucking and fist fucking. Now our untamed impulses are either proscribed once again or shielded from us by latex. (Crimp 2002, 140)

Hvis aids-krisen er særligt katastrofal blandt homoseksuelle mænd, er det ifølge Crimp ikke alene på grund af, at disse mænd dør i hobetal, men også fordi det seksuelle mulighedsrum, som åbnede sig i kølvandet på 60'erne og 70'ernes sexrevolutioner, dør med dem. Før "var sex overalt og hvad end, vi dristede os til". Nu er uhæmmet sex igen forbudt eller "skærmet fra os med latex". Der skal så at sige ikke bare sørges over tabet af venner og elskere, men også over tabet af dette kulturelle ideal om en uhæmmet, promiskuøse sexkultur. I Crimps udlægning markerer dette et ikke længere aktuelt ideal, men derimod et ideal, der *hører fortiden til* (jf. Castiglia and Reed 2011).

Det interessante i Crimps beretning er således, hvordan dette tab indstifter en generationel kløft mellem den ældre 'stonewall-generation' og den yngre 'post-stonewall-generation'. Det er med en vis sørgmodighed, at han observerer og diagnosticerer en melankolsk sexlede hos post-stonewall-generationen af bøsser, som tager afstand fra den ældre generations seksuelle eskapader. Han ekspliciterer:

For men now [1989] in their twenties, our sexual ideal is mostly just that—an ideal, the cum never swallowed. Embracing safe sex is for them an act of defiance, and its promotion is perhaps the AIDS activist movement's least inhibited stance. But for gay men of the Stonewall generation, who have also been the gay population thus far hardest hit by AIDS, safe sex may seem less like defiance than resignation, less like accomplished mourning than melancholia. (Crimp 2002, 139)

Crimp formulerer her en fornemmelse af, at promiskuiteten er blevet en fortidig praksis, netop fordi den yngre post-stonewall generation med sit fokus på "sikker sex" ikke i lige så høj grad dyrker promiskuitet som et kulturelt ideal, og som noget

der er værd at overlevere fremtidens generationer. Det er i denne henseende, at Dustans værk er interessant: Ikke bare fordi det skildrer efterdønningerne af aids-krisen som et specifikt historisk tidspunkt, hvor forskellige opfattelser af promiskuitet var oppe at vende. Men interessant er det også, fordi sex og nydelse i Dustans romaner er *tidslige fænomener*, der orienterer kroppen mod forskellige fortider, nutider og (som jeg vil vise) fremtider.

I det følgende vil jeg med udgangspunkt i Dustans selvbetitlede "autopornografiske" trilogi, som består af romanerne *Dans ma chambre* [På mit værelse] (1996)², *Je sors ce soir* [I aften går jeg ud] (1997) og *Plus fort que moi* [Stærkere end mig] (1998), undersøge en intim sammenhæng mellem tid, affekt og seksualitet. Mere præcist er jeg interesseret i, hvordan 'queer' temporaliteter, som i Dustans værk knytter sig til bestemte former for promiskuøs sex og nydelse, kan siges at pege på alternative temporale organiseringer af livet end heteronormens, der med Jack Halberstams ord er styret af "institutions such as family, heterosexuality and reproduction" (Halberstam 2005, 1). Elizabeth Freeman bruger begrebet 'krononormativitet' til at beskrive den proces, hvorved institutioner såsom familie, ægteskab og stat manipulerer tiden, så den synes som et "soma-tisk faktum" (Freeman 2010, 3). Som hun skriver: "Manipulations of time convert historically specific regimes of asymmetrical power into seemingly ordinary bodily tempos and routines, which in turn organize the value and meaning of time" (Freeman 2010, 3). Tid skal i denne sammenhæng ikke forstås som en kold, neutral abstraktion, men snarere som et altid allerede kropsliggjort, affektivt fænomen, der performativt skabes af de diskursive kræfter og institutioner, der rammesætter og organiserer livets rytmi i det hele taget. I den krononormative rammesætning og organisering er der altid visse tidsligheder og rytmer, visse måder at leve og opleve tiden på, der falder udenfor og så at sige er 'off-beat'. Queer liv har historisk set ikke kunnet eller villet passe ind i heteronormativitetens tidslighed og dermed udgjort off-beatet til heteronormativitetens rytmi. Dustans værk åbner en sådan off-beat tilværelse op for sin læser.

Barebackerens promiskuøse bagvendthed

I Guillaume Dustans (1965-2005) debutroman *Dans ma chambre* (1996) render jegfortælleren, Guillaume, rundt i de tidlige 90'ernes bøssekvarter Le Marais i Paris. Her males et portræt af et aids-ramt homomiljø, der ikke så meget er holdt op med at dyrke uhæmmet sex, men snarere synes at være gået i promiskuøs tomgang. I et sigende kapitel, der låner sin titel fra LaTours 1992'er hit "People are still having sex", forklarer Guillaume, hvordan "han lever i en verden, hvor alle har bollet med alle" (Dustan 2013, 81). Men promiskuiteten bliver i romanen ikke fejret som homomiljøets krav på en fremtid, tværtimod. Til sidst i romanen har Guillaume faktisk fået nok:

Hvis jeg bliver her, så dør jeg. Jeg ender med at fylde min sæd i røven på alle og med at lade det samme ske for mig. Sandheden er, at der ikke er andet, jeg har lyst til. Det er desuden allerede godt begyndt. Jeg vil selvfølgelig ikke kunne tale med nogen om det. Jeg vil ikke kunne mødes med nogen. Jeg vil bare vente på at blive syg. Det vil helt sikkert ikke vare længe. Så vil jeg føle så meget selvledelse, at det endelig vil være tid til at slå mig selv ihjel. Jeg sagde til mig selv, at der ikke var andet for end at tage af sted. (Dustan 2013, 129)

Som ovenstående citat med al tydelighed forklarer, udstikker den promiskuøse sexkultur, som Guillaume i resten af romanen ellers ihærdigt har udforsket, ingen anden retning for Guillaume end døden. Promiskuiteten synes således at blokere for muligheden for en fremtid i det hele taget. Som Guillaume bemærker tidligere i romanen: "Jeg har allerede i fire år tænkt, at jeg skal dø næste år" (Dustan 2013, 63). Mere præcist kunne man sige, at promiskuitet bliver et fortidslevn, fordi den, som Guillaume her bemærker, med aids-krisen ikke så meget repræsenterer en mulig fremtid, men i stedet peger direkte ind i døden.

Det er her spørgsmålet om barebacking bliver interessant at vende tilbage til. For det er på

en måde rigtigt, som Act Up-Paris mener, at barebacking ikke har nogen plads i fremtiden. Dette er imidlertid netop selve pointen. Med bogen *Unlimited Intimacy: Reflections of the Subculture of Barebacking* (2009) er Tim Dean den første, der giver et seriøst bud på en gennemgående analyse af fænomenet. I den beskriver han den 'ubegrænsede intimitet' som barebackere praktiserer, ikke bare som uhæmmet seksuel omgang med andre mænd, men netop også som seksuel omgang med fortidens døde:

The virus itself permits unlimited intimacy, in the sense that it traces the persistence of multiple prior bodily contacts in the present moment. Thus the virus may be considered a particular form of memory, one that offers an effective way of maintaining certain relations with the dead. It is not necessary to sleep with the deceased in order to get his virus: one need sleep only with somebody who has slept with him or somebody who has slept with somebody who has slept with him, et cetera. (Dean 2009, 88, min fremhævelse)

I barebacking er det på meget konkret vis muligt at opretholde relationer – ligefrem seksuelle relationer – med fortidens døde. Det kontroversielle ved barebacking er måske ikke i sig selv den kondomløse sex, men snarere at der er tale om en art nekrofil *by proxy* i den forstand, at man gennem den ubeskyttede sex med en 'gavebærer'³ også dyrker sex med de døde. Således må Leo Bersani i sin forståelse af fænomenet betvivle barebackingens moralske potentialer og slå fast, at "[n]othing useful can come from this practice; barebacking does nothing to further the political goals of a minority community (on the contrary!), and it does nothing to transmit the presumed values of that community to future generations" (Bersani 2011, 102). Den ubegrænsede intimitet i barebacking er en seksuel intimitet med fortidens døde, der så at sige ikke bare holder liv i de døde, men på en mere radikal måde holder liv i døden. Som Bersani skriver: "what survives—what *lives*—is the cause of several men's illness and death" (Bersani 2011, 101–102).

I *Dans ma chambre* bliver barebacking også kongseksemplet på en promiskuøs seksualitet, der ikke har nogen fremtid, fordi den på radikal vis synes at være orienteret mod fortidens døde. Her forholder fortælleren sig stadig skeptisk og vagtsomt over for dette kondomløse fænomen. Når alt kommer til alt, vil disse barebackere ifølge Guillaume bare "vælde sig i forgiftet sæd, det er et romantisk og dunkelt knepperi, det mener jeg nedladende, men det er også rigtig nok, at det meget kraftfuldt" (Dustan 2013, 118). Bemærk, hvordan Guillaume her både er fascineret og frastødt. I én og samme sætning forsikrer han læseren om, at hans beskrivelse af barebacking er ment "nedladende", men han indrømmer samtidig, at der er noget appellerende ved barebackerens ønske om at vælte sig i forgiftet sæd. Det mest interessante er imidlertid Guillaumes reaktion, idet han som deltager i en trekant med to andre mænd er vidne til en bareback orgasme: "Når det er sagt, var det *svimlende*, da ham den mindste kom i den store skinheads røv uden kondom, dødens kys, som man siger" (Dustan, 2013, 119, min kursivering). At bevidne dette "dødens kys" er ikke bare afskyeligt, det er "svimlende." Det er denne svimlende reaktion, som gør det muligt at forstå barebacking som en seksuel praksis, der er struktureret omkring det, som Freeman kalder for "temporal drag": Et "gravitational pull" som fortiden kan udøve på nutiden (Freeman 2010, 62). Hos Dustan kommer det temporale 'drag' til udtryk som Guillaumes svimmelhedsfølelse. Ifølge Freeman skal temporal drag forstås som "[...] a countergenealogical practice of archiving culture's throwaway objects, including the outmoded masculinities and femininities from which usable pasts may be extracted" (Freeman 2010, xxiii). Barebackerens promiskuøse omgang med fortiden, hans bagvendthed, mener jeg, kan forstås som et perverst eksempel på temporal drag, som en måde, ikke bare at holde liv i en med aids-krisen uddateret promiskuøs sexkultur, men også denne sexkulturs døde.

Ekstatisk spild af tid

Hvad stiller man op med den tid, hvor man bare venter på at dø? De fleste ville måske mene, at man burde få mest muligt ud af den og bruge den på noget meningsfyldt. I Dustans forfatterskab er svaret imidlertid ikke umiddelbart opmuntrende, idet han mest af alt synes at foreslå, at man også bare skal spilde den. Her vender jeg mig mod trilogiens anden roman, *Je sors ce soir*, hvor Guillaume er tilbage i Marais efter en periodes fravær. Her følger læseren ham en aften, hvor han tager spontant i byen for at glemme fortiden for en stund og bare leve lidt i nuet. Til den parisiske homofest Gay Tea Dance drikker han sig fuld, møder gamle bekendtskaber og er på ecstasy. 'Ecstasy' skal i denne sammenhæng ikke bare forstås som den eufemistiske betegnelse for stoffet MDMA, men også, er mit argument, som bogens centrale affektive og temporale situation.

I ecstasy-rusens ekstase bliver det nemlig muligt for Guillaume at træde 'ud af sig selv' og på paradoksalt vis berette, at han ikke tænker. Guillaume forsøger – mere eller mindre succesfuldt – at give slip på sin bevidsthed og glemme sin fortid, hvilket repræsenteres ved navnene på en række fortidige elskere:

Jeg tænker ikke

Jeg tænker ikke på Alain.

Jeg tænker ikke på Terrier.

Jeg tænker ikke på Stéphane.

Jeg tænker ikke på Quentin.

Jeg tænker ikke på Vincent og sidste år, da kondomet sprang sammen med ham, der var blod, og tre måneder senere var han seropositiv.

Jeg tænker ikke på Marcelo. Jeg tænker ikke, at jeg er bange for, at han er syg. Jeg tænker ikke på, at jeg ikke kan få ham hertil, fordi han ikke er kvinde.

Jeg tænker ikke på, at jeg har ventet på at dø i syv år.

Jeg tænker ikke, at kærligheden er umulig.

(Dustan 2013, 196)

Men det er ikke kun fortidens bagage, som Guillaume her forsøger at lette sine skuldre for. Det er

også en fremtidig horisont af en snarlig, men hele tiden udskudt død: "Jeg tænker ikke på, at jeg har ventet på at dø i syv år." Her oplever Guillaume det, som Russel Williams har kaldt for et "présent perpétuel", det vil sige et vedvarende nu, der er løstrevet fra fortid og fremtid (Williams 2015, 43–44). Dette kan netop siges at være ekstasens temporalitet; et overdetermineret, suspenderet nu, der hverken peger frem eller tilbage, men bare får lov vokse sig større og større i Guilloumes tankeløshed. Dette gives helt konkret form i romanen, da Guillaume på ekstasens højeste *forstummer* og simpelthen bliver bevidstløs. Her overlades læseren til fjorten på hinanden følgende blanke sider (Dustan 2013, 200–213). Således mener jeg, at ecstasy-rusen er en form for nydelse, der på én gang afviser et historisk imperativ om at lære af fortiden og en fremtidsvendt nyttelegik, hvor man må og skal få mest ud af den tid, der er tilbage. Ekstasen er faktisk *spild af tid*, som det også kommer til udtryk i de blanke sider, der på en måde er spild af plads. Ekstasen kan så at sige ikke rigtigt skrives ind i fortællingen – eller den kan kun skrives ind i fortællingen som et blankt fravær af spildtid. Det er netop dette aspekt, der leder Ross Chambers til at beskrive Dustans to første romaner og de deri skildrede nydelsesfulde aktiviteter som "[...] deliberately wasted time: time wasted, not in a Proustian sense (in order to be redeemed) but more as a way of metaphorically going on strike, making the waste of one's time significant precisely because it is a waste" (Chambers 2004, 315). I forlængelse heraf skal sex og stoffer hos Dustan ikke så meget forstås som et forsøg på at redde den tabte tid eller få mest ud af den tilbageværende tid. Snarere er det en måde at gå på temporal strejke på, det vil sige at gøre en pointe ud af at spille tiden, når fortidens elskere og aids-ofrer spøger, og fremtiden kun virker som en besnærende horisont af død. Som fortælleren selv siger på et tidspunkt: "Jeg bliver aldrig gammel" (Dustan 2013, 142). Det er i den forstand, at jeg i Guilloumes 'présent perpétuel' ser en fortids- og fremtidsnægtende gestus: Hvis hverken fortid eller fremtid har andet at byde på end død, hvorfor så ikke søge tilflugt i og lade sig opløse i nuet?

Tro, håb og ecstasy

Ekstasen rummer imidlertid også muligheder for andre læsninger – muligheder, som trods deres negativitet alligevel gestikulerer håbefuldt mod en queer fremtid. Ekstasen er således en vigtig temporal figur i José Esteban Muñoz' begrebsliggørelse af 'queerhed' som utopi. Han tænker queerhed som en mulighedshorisont, der dukker op med erfaringen af, at nuet ikke er nok. Som han skriver i introduktionen til sin bog, *Cruising Utopia: The Then and There of Queer Futurity* (2009): "Queerness is essentially about the rejection of the here and now and an insistence on potentiality or concrete possibility for another world" (Muñoz 2019, 1). I denne begrebsliggørelse af 'queer', er queer et aldrig opnået potentiale – et ideal, som vi kan stræbe efter, men i sagens natur aldrig bebo fuldt ud. Queer er ikke noget man kan 'være' som en koaguleret identitetsmarkør – snarere er det en idealitet, som vi kan stræbe efter, men som bestandig vil forskyde sig videre ud i horisonten. For at få øje på denne horisont må man imidlertid træde ud af "nutidens hængedynd" (Muñoz 2019, 1), og det er netop her, at ekstasen bliver vigtig for Muñoz. I konklusionen til sin bog kommer han endda med en interessant opfordring til læseren: "Take ecstasy with me" (Muñoz 2019, 185). Med udgangspunkt i den tyske filosof Martin Heideggers (1889-1972) forståelse af det ekstatiske som foreningen af fortid, nutid og fremtid, forstår Muñoz ekstasen som et øjeblik, der er *trådt ud af* krononormativitetens lineære⁴ tidslighed og dermed ikke er *låst fast* i en tidslinje – lidt ligesom Guilloumes 'présent perpétuel'. Muñoz skriver:

To see queerness as horizon is to perceive it as a modality of ecstatic time in which the temporal strangehold that I describe as straight time is interrupted or stepped out of. Ecstatic time is signaled as the moment one feels ecstasy, announced perhaps in a scream or grunt of pleasure, and more importantly during moments of contemplation when one looks back at a scene from one's past, present or future. (Muñoz 2019, 32)

Den ekstatiske tid er netop der, hvor queerhed som horisont bliver synlig. Og hvis vi ser nærmere på Dustans skildring af ekstasen, mener jeg, at det er muligt at identificere en sådan mulighedshorisont. Her giver det mening at vende tilbage til scenen, hvor Guillaume bliver så ekstatiske i sin rus, at han paradoksalt nok bliver i stand til at fortælle, at han ikke tænker:

Jeg tænker ikke på Marcelo. Jeg tænker ikke, at jeg er bange for, at han er syg. Jeg tænker ikke på, at jeg ikke kan få ham hertil, fordi han ikke er kvinde.

Jeg tænker ikke på, at jeg har ventet på at dø i syv år.

Jeg tænker ikke, at kærligheden er umulig.

Her træder Guillaume ud af det *nu*, hvor han ikke kan få sin elsker Marcelo til Paris, "fordi han ikke er kvinde." I tråd med Freuds begrebsliggørelse af 'negationen' kan man bemærke, at der her gennem negationer graves fortrængt bevidstheds materiale frem, og at der på en måde ikke er noget mere indikerende for, hvad man tænker, end at sige at "man ikke tænker" eller "aldrig har tænkt" dette eller hint (jf. Freud 1968). I Guillauges benægtelser *forholder han sig faktisk* til den epistemiske vold, som heteronormen udsætter ham og hans kærlighed for, fordi den i dette rammeværk er umulig. Samtidig er det netop *gennem negationen* (den dobbelte negation for at være helt præcis) at Guillauges queer kærlighed kommer til udtryk som mulighed: "Jeg tænker ikke, at kærligheden er umulig." Dette er ikke bare et spørgsmål om, at minus og minus giver plus. Selvom sætningen teknisk set betyder det samme, som hvis den havde været affirmativ, er den dobbelt negerede sætning *kvalitativt og formmæssigt forskellig* fra en affirmativ sætning. Som sådan bliver Guillauges ytring et ret præcist billede på en queer kritik af heteronormative idealer om intimitet og kærlighed: En kritik, der ofte kun kan formuleres gennem negationer af det allerede eksisterende, men som ikke desto mindre igennem disse negationer, som vi ser her, åbner et mulighedsrum op. Måske er der ikke noget større håb for queer kærlighed end *ikke at tænke, at den er umulig*.

En utopisk seksuel uddannelse for fremtiden

Her vil jeg slutteligt vende mig mod trilogiens sidste roman, *Plus fort que moi*, og med den også vende mig mod fremtiden. Når jeg (trods Act Up-Paris formaninger om, at vi hellere skulle se at glemme ham) mener, at Dustans trilogi har en historisk berettigelse til at blive bragt med ind i fremtiden, skal den berettigelse ikke kun findes i den seksuelle og ekstatiske nydelse, som han skildrer. Det er også, fordi han i sine romaner beskriver en særlig 'pædagogisk attitude' til begæret som sådan. Læs for eksempel, hvordan Guillaume beskriver sin tiltrækning til manden Quentin, som senere bliver hans kæreste:

Det var hans frigjorthed, der fascinerede mig, og hans ualmindelige, overmenneskelige evne til at tilrettelægge sin egen nydelse. Spi- se (godt), drikke (kun de fineste vine), knalde (kun de lækreste fyre). Han var stærk. Han var fri. Han havde en motorcykel. Og ting at lære mig. (Dustan 2013, 256, min fremhævning)

Her synes det væsentlige i tiltrækningen til Quentin at ligge i adgangen til en bestemt nydelsesfuld viden og *know-how* – de ting, han har at lære ham, hvilket jeg fortælleren også ligefrem indrømmer sidst i romanen: "Det er ikke nydelsen, der indtil nu har optaget mig, men oplæringen" (Dustan 2013, 325). Hertil er det vigtigt at tilføje, at det ikke kun er Guillaume selv, der er på skolebænken, men at han også tager sin egen elev, Stéphane: "Jeg gjorde det, som Quentin ikke kunne. Jeg lærte ham op. Jeg gav ham alle mine opskrifter" (Dustan 2013, 321). Selvom det måske ikke er alle opskrifter, der fungerer lige godt, er det væsentlige her den seksuelle uddannelse, som Guillaume først modtager og derefter giver videre. I denne uddannelse, mener jeg, findes en utopisk impuls, der ikke ligger langt fra måden, hvorpå Miguel Abensour begrebsliggør og forstår utopi. For ham er utopi nemlig en 'uddannelse af begæret'. Som han skriver: "[T]he point is not for utopia [...] to assign 'true' or 'just' goals to desire but rather to educate desire, to stimulate it, to awaken it – not to assign it

a goal but to open a path for it" (Abensour 1999, 145). Selvom Abensours ambitioner ikke er direkte knyttet til queer mulighedsrum for sex, og selvom hans udgangspunkt er et helt andet end 90'ernes aids-ramte homomiljø i Paris, kan jeg imidlertid ikke modstå fristelsen til at bringe hans tænkning ind i Dustans univers og netop se Dustans tilgang til begæret som en form for seksuel bogstaveliggørelse af Abensours utopiske 'uddannelse af begæret'. Jeg mener, at Dustans pædagogiske tilgang til det seksuelle begæper ind i en queer fremtid, der helt umiddelbart handler om mere og bedre sex. Som Muñoz skriver: "Queer futurity does not underplay desire. In fact it is all about desire, desire for semiabstractions such as a better world or freedom but also, more immediately, better relations within the social that include better sex and more pleasure" (Muñoz 2019, 30). Selv i vores mest højstemt utopiske og seriøse politiske fantasier om en bedre og anden verden må der også altid løbe strømme af kropsligt og besværligt seksuelt begær. Mens aids-krisen selvfølgelig ændrede betingelserne for overhovedet at kunne forestille sig promiskuøse utopier à la Dustans Marais som et gyldigt fremtidsscenario, håber jeg ikke desto mindre at have vist, hvordan Dustans autopornografiske trilogi også rummer en gestus mod fremtiden. Når jeg mener, at Dustans værk fortsat bør læses i fremtiden, er det ikke bare, fordi han med sin trilogi beskriver et specifikt miljø, som vi kan gribe bagud efter og blive inspirerede af. Det er også, fordi han beskriver uddannelsen af begæret som en *mulig* queer utopi. Som Dustan allerede i sin første roman skriver: "Jeg lever i en verden, hvor mange ting, jeg troede umulige, er mulige" (Dustan 2013, 86). Med den påmindelse bliver vi i min optik aldrig rigtigt færdige med at blive færdige med Dustan.

Afrunding

I dette essay har jeg med udgangspunkt i Dustans autopornografiske trilogi forsøgt at adressere og reflektere over det teoretiske nexus mellem sex, tid og affekt, som jeg ser komme til udtryk dels

i Dustans sexfejde med Act Up-Paris, dels hans litterære gestaltning af seksualitet i det aids-ramte homomiljø i Paris. Seksualitet er et tidsligt fænomen, hvilket ikke bare betyder, at seksualitet er historisk betinget og foranderligt, men også et fænomen, der affektivt orienterer kroppen i tiden. I Dustans autopornografiske trilogi fremskrives således en promiskuøs seksualitet, der orienterer kroppen mod fortidens døde; en ekstatiske nydelse, der overdeterminerer nuet og er spild af tid; og en seksuel uddannelse, der er orienteret mod en utopisk fremtid. Mens heteronormative institutioner som familie og ægteskab ikke bare organiserer seksualiteten men også tiden i henhold til nogle specifikke regulatoriske idealer og normer for det 'rigtige' eller 'gode' liv, findes der måder at dyrke sex og finde nydelse på, der river kroppen ud af krononormativitetens velorganiserede linearitet og så at sige 'queerer' tiden; fordrejer den, forsinker den, accelererer den, lader forskellige tider blande sig. I sin autopornografiske trilogi fremskriver Dustan ikke bare en promiskuøs seksualitet; han er også på sporet af promiskuøse tider.

Litteratur

- Abensour, M. 1999. William Morris: The Politics of Romance. I: Blechmann, M. red. *Revolutionary Romanticism: A Drunken Boat Anthology*. San Francisco: City Light Books, 126–61.
- Berlant, L. 2011. *Cruel Optimism*. Durham, NC: Duke University Press.
- Bersani, L. 2011. Shame on you. I: Halley, J. E., og Parker, A. red. *After sex? on writing since queer theory*, Series Q. Durham, NC: Duke University Press, 91-109.
- Castiglia, C. og Reed, C. 2011. *If Memory Serves: Gay Men, AIDS, and the Promise of the Queer Past*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Chambers, R. 2004. *Untimely Interventions: AIDS Writing, Testimonial, and the Rhetoric of Haunting*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Crimp, D. 2002. *Melancholia and Moralism: Essays on AIDS and Queer Politics*. Cambridge: MIT Press.
- Dean, T. 2009. *Unlimited Intimacy: Reflections on the Subculture of Barebacking*. Chicago: The University of Chicago press.
- Dustan, G. 2000. La capote n'a jamais existé. *Libération.fr*. [online]. 21. oktober. [Lokaliseret d. 18-04-2023]. Tilgængelig på: https://www.liberation.fr/tribune/2000/10/21/la-capote-n-a-jamais-existe-par-guillaume-dustan_341615.
- . 2013. *Œuvres I: Dans ma chambre - Je sors ce soir - Plus fort que moi*. Redigeret af Thomas Clerc. Paris: P.O.L.
- Freeman, E. 2010. *Time Binds: Queer Temporalities, Queer Histories*. Durham, NC: Duke University Press.
- Freud, S. 1968. Die Verneinung. I: Freud, S. red. *Gesammelte Werke - 14. Bd. Werke aus den Jahren 1925-1931*. Frankfurt am Main: SFischer, 11-15.
- Halberstam, J. 2005. *In a Queer Time and Place: Transgender Bodies, Subcultural Lives*. New York: New York University Press.
- Muñoz, J. E. 2019. *Cruising Utopia: the Then and There of Queer Futurity*. New York: New York University Press.
- Watney, S. 1987. *Policing Desire: Pornography, AIDS, and the Media*. London: Methuen.
- Williams, R. 2015. Writing and Intoxication: Drunken Philosophers, Crack Addicts and the Perpetual Present. I: Brennan, E. og Williams, R. red. *Literature and Intoxication: Writing, Politics and the Experience of Excess*. London: Palgrave Macmillan Limited, 25.-51.

Noter

- ¹ I det følgende essay præsenterer jeg i kondenseret form nogle observationer, argumenter og teoretiske refleksioner fra mit speciale, *På sporet af promiskuøse tider. Queer temporaliteter i Guillaume Dustans forfatterskab* (2020).
- ² Alle titler og citater fra Dustans trilogi er her bragt i min egen oversættelse.
- ³ Eufemisme for den hiv-smittede part i en barebacking-seance.
- ⁴ På engelsk "straight time", hvilket både konnoterer linearitet og heteronormativitet.